

Arrest

nr. 268 352 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent geboren op (...) in Durrës, Albanië. Je bent aldus minderjarig. Je bezit de Albanese nationaliteit. Je ouders zijn gescheiden. Je woonde steeds bij je moeder, A.A. (...) (O.V. X). Jij en je moeder kwamen op 1 mei 2019 in België aan.

Op 13 juni 2019 diende je moeder een verzoek om internationale bescherming in België in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Je moeder haalde aan dat zij na de scheiding met je vader in 2013 hertrouwde met een Serviër. Zij kreeg met hem een zoon, A. (...). Naar aanleiding van

deze bevalling kreeg je moeder medische problemen waardoor delen van haar lichaam verlamd raakten. Zij wilde scheiden van haar tweede echtgenoot doch hij liet dit niet toe. In oktober 2018 verliet je moeder toch haar tweede echtgenoot en keerde samen met jou terug naar Albanië. Jullie verbleven er afwisselend bij verschillende familieleden die voorzagen in jullie noden. Je moeder trachtte je op school in te schrijven maar zonder je schoolattesten uit Servië lukte dit niet. Je moeder begaf zich enkele keren naar het ziekenhuis in Shkoder maar bij gebrek aan een medisch boekje werd zij niet geholpen. Naarmate de tijd verstreek wilden je familieleden niet langer instaan voor de zorg voor jou en je moeder. Jullie stonden er dan ook alleen voor. Je moeder kan echter niet zelf in jullie levensonderhoud voorzien daar zij arbeidsongeschikt is. Zij had veel last van stress en overwoog zich van het leven te beroven. Op 29 november 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal het verzoek van je moeder kennelijk ongegrond. Voor wat betreft haar gezondheidsproblemen werd opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria voorzien in de Conventie van Genève of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Daarnaast werd vastgesteld dat je moeder wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Albanië maar er om economische en administratieve redenen geen gebruik van maakte. Verder werden er vraagtekens geplaatst bij de door haar geschetste economische situatie en gebrek aan netwerk. Voor wat betreft de vrees van je moeder dat ze jou niet in een school in Albanië zou kunnen inschrijven, werd opgemerkt dat ze niet alle mogelijkheden had uitgeput om aan de benodigde schoolattesten te geraken. Het beroep tegen deze beslissing werd op 23 juni 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 augustus 2020 diende je een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Je verklaarde dat je samen met je moeder naar België bent gekomen omdat jullie niet langer bij familieleden in Albanië konden verblijven en niet wisten waar jullie zich konden vestigen. Je nonkel X. (...), de broer van je moeder, had destijds je moeder verkocht aan haar tweede echtgenoot. Toen je moeder naar Albanië wilde terugkeren, dreigde je nonkel X. (...) ermee jou en je moeder te doden als hij jullie opnieuw zou zien. Na jullie terugkeer naar Albanië verbleven jullie welgeteld één dag bij je grootmoeder. Je nonkel X. (...) woont ook bij je grootmoeder maar was er die dag niet. Bij terugkeer naar Albanië vrees je samen met je moeder op straat te zullen belanden. Je vreest ook dat je nonkel geweld tegen jullie zal gebruiken. Verder ben je bang dat slechte mensen jou en je moeder vroeg of laat schade zullen berokkenen. Je wijst er ook op dat je moeder ernstig ziek is.

Ter ondersteuning van je verzoek maakte je vertrouwenspersoon volgende stukken over: twee medische attesten van het AZ Diest d.d. 5 en 18 februari 2021 van respectievelijk de dienst cardiologie en de dienst neurologie met betrekking tot je moeder waarbij de neuroloog blijvende hersenschade vaststelt door een beroerte in 2014 en de cardioloog problemen opmerkt aan de hartkleppen; en een verslag van een psychotherapeute d.d. 26 april 2021 waarin zij verklaarde dat je moeder symptomen van PTSS vertoont evenals een lichte mentale beperking.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw vertrouwenspersoon die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je moeder aanhaalde bij haar verzoek van 7 oktober 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je vreest immers dat je in Albanië op straat zal belanden omdat je bij niemand terecht kan. Je wijst ook op de gezondheidsproblemen van je moeder (CGVS p. 6). Hieraan kan nog

worden toegevoegd dat je bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar verzoek ook voor jou geldt.

Voor wat betreft jouw vrees voor je nonkel X. (...) die jou en je moeder met de dood bedreigde (CGVS, p. 4-6), moet vooreerst worden vastgesteld dat je moeder hierover met geen woord repte in haar opeenvolgende verklaringen. Het gegeven dat je moeder een dergelijk zwaarwichtig voorval niet vermeldde roept ernstige vragen op over de geloofwaardigheid ervan. Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat jij en je moeder hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. In deze context kan nog gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voor wat betreft de verwijzing naar crimineel geweld – je verwijst naar slechte mensen die jou en je moeder schade zouden kunnen berokkenen (CGVS, p. 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat noch jij noch je moeder hiervan ooit het slachtoffer werden. Het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld is onvoldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.

Voor wat betreft de documenten met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van je moeder, kan opnieuw verwezen worden naar de beslissing in het kader van het verzoek van je moeder van 7 oktober 2019 die definitief is. In deze beslissing werd erop gewezen dat gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria voorzien in de Conventie van Genève of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Daarnaast werd vastgesteld dat je moeder wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Albanië maar er om economische en administratieve redenen geen gebruik van maakte.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de:

“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

-Schending van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980”.

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen en doet gelden:

“De beslissing op grond van artikel 57/6, §3, 6° moet worden genomen binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming.

Dit is in casu niet gebeurd.

Het dossier werd reeds op 23 augustus 2020 overgemaakt aan het CGVS

Op 7 mei 2021 werd de verzoekende partij gehoord door het CGVS

Er kan geen discussie bestaan over het feit dat de termijn van 15 werkdagen is overschreden.

Het artikel is bovendien duidelijk en deze termijn betreft geen termijn die facultatief is of als facultatief zou kunnen worden beschouwd.

De bewoordingen "worden getroffen" wijzen op de verplichte naleving van deze termijn van 15 werkdagen.

Deze is niet nageleefd.

Bijgevolg kan de beslissing niet meer worden genomen buiten de voorziene termijn van 15 werkdagen.

In elk geval moet worden geoordeeld dat gezien de termijn opgenomen in de wet de uiteindelijke termijn die het CGVS nodig heeft gehad om de beslissingen te nemen onredelijk is en derhalve onzorgvuldig is geweest. Bijgevolg moeten de verzoeken dan in elk geval als ontvankelijk worden beschouwd.

Het eerste middel is gegrond.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

“Schending van het artikel 57/1 van de wet van 15 december 1980, van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, d.d. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet), - van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, - het zorgvuldigheidsbeginsel, - artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet, - artikel 3 EVRM, - de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. - schending van artikel 3 IVRK”.

Verzoeker voert aan weldegelijk een nieuw element te hebben aangebracht, met name de geuite bedreigingen vanwege zijn nonkel X.

“Verzoeker heeft alle informatie die hem bekend was, voorgelegd.

Verwerende partij voert op geen enkele wijze afdoend onderzoek naar dit element, doch beperkt zich tot de verwijzing naar de afwezigheid van dit element in het relaas van de moeder van verzoeker ten tijde van haar gehoor bij verwerende partij, om vervolgens te besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan.

Deze visie kan niet gevolgd worden.

Verwerende partij had de mogelijkheid om verzoeker zijn moeder op te roepen als getuige, om te worden gehoord hierover, in plaats van zonder enige vorm van gedegen onderzoek ten gronde te besluiten tot ongeloofwaardigheid ervan.

Dit werd nagelaten.

De informatie over de nonkel is echter niet zonder belang.

Immers stelt verwerende partij verkeerdelijk " Wat er ook von zij, uit niets blijkt dot jij en je moeder hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp en bescherming door de Albanese autoriteiten".

Verwerende partij gaat hier evenwel voorbij aan het concreet bijzonder kwetsbaar profiel van verzoeker zijn moeder en aan de algemeen bekende bijzonder precaire situatie van mensen met een beperking in Albanië die in armoede leven.

De bedreigingen geuit door de nonkel van verzoeker, is een asielmotief dat in het licht van voorgaande elementen bijzondere aandacht verdient.

Het neerleggen van klachten door mensen met een fysieke en mentale beperking zoals verzoeker blijft in de praktijk vaak dode letter.

vooral vrouwen met mentale beperkingen die in armoede leven en geen sociaal netwerk hebben dat hen fundamenteel kan ondersteunen, zijn het slachtoffer van wijd verspreide discriminatie.

Bovendien riskeren zij in het bijzonder slachtoffer te worden van huiselijk geweld.

De koepelorganisatie " the network of Disability Organizations" publiceerde in 2019 een studie waarin aanbevelingen worden gedaan aan het UN comité inzake personen met een beperking.

Hierin wordt beklemtoond dat er wel degelijk vooruitgang is geboekt in Albanië op politiek en juridisch vlak doch dat de hervormingen nooit daadwerkelijk geïmplementeerd werden.

Hierdoor blijven personen met een handicap in Albanië nog steeds het slachtoffer van discriminatie in alle levenssferen.

Personen met een beperking genieten geen effectieve bescherming en worden voorwerp van sociale uitsluiting. Hierdoor dienen deze personen te kunnen terugvallen op een sociaal netwerk, bij gebreke waaraan zij volledig op zichzelf zijn aangewezen.

Dat stelt voor verzoeker en zijn moeder een probleem nu zij onmogelijk de steun van hun familie kunnen genieten gezien zij vrezen voor hun beider leven in geval van terugkeer. De nonkel van verzoeker verkocht zijn moeder aan haar tweede echtgenoot die zij finaal ontvlucht is. Verzoeker en zijn moeder werden met de dood bedreigd en kunnen onmogelijk gezien de sterke sociale positie van de man in de familie, inzonderheid van de nonkel, bescherming of steun vragen van hun familie.

De wetenschappelijk onderbouwde bevindingen aangaande de verwevenheid van het profiel van verzoeker zijn moeder en de motieven die zij ingeroepen heeft ten tijde van haar relaas uithuwelijking, mishandeling, misbruik , is nooit door verwerende partij in haar beoordeling meegenomen.

Het "stilzwijgen" van verzoeker zijn moeder over de problemen met haar broer kan tot slot onmogelijk in het nadeel van verzoeker, aangewend worden, nu deze een minderjarig kind betreft dat geen enkele vorm van impact heeft op de procedurele gang van zaken ten tijde van de asielaanvraag van zijn moeder.

Verzoeker is destijds nooit gehoord geweest. Hij heeft bijgevolg nooit de gelegenheid gehad om destijds zijn eigen relaas te brengen.

Na het gehoor van verzoeker gaf de vertrouwenspersoon terecht reeds aan dat mevrouw A. (...) uit angst voor ruchtbaarheid aan haar zaak vanuit het CGVS- een hardnekkig idee ingegeven door fundamentele angst dat ondanks herhaalde pogingen niet uit haar hoofd te praten viel- deze informatie niet had durven delen met verwerende partij.

Dit kan mevrouw moeilijk ten kwade worden geduid wanneer haar sociaal profiel in rekening wordt gebracht.

Mevrouw A. (...) is een alleenstaande dame die een herseninfarct heeft gehad waardoor zij opnieuw moest revalideren en zij sindsdien 100% rolstoelafhankelijk is.

Zij vertoont volgens haar psycholoog kan beoordelen op grond van de lange behandelingsduur, een mentale beperking, zoals per attest aangegeven.

Mevrouw is door de huisarts doorverwezen naar een psychiater voor een multidisciplinair onderzoek dat zal doorgaan op 14 juli as. Dit werd reeds aan verwerende partij meegedeeld door de vertrouwenspersoon van verzoeker per mail van 30 april 2021

De vertrouwenspersoon van verzoeker heeft op het eind van het gehoor de medische stukken waaruit de multiple problematiek verzoeker zijn moeder blijkt, neergelegd

Haar medische conditie heeft implicaties voor een correcte beoordeling van de leefomstandigheden van verzoeker nu het hier één en dezelfde familie betreft en mevrouw ingevolge haar handicap en beperking, onmogelijk in een inkomen uit arbeid kan voorzien.

Verzoeker is bijzonder kwetsbaar als minderjarige en zijn moeder kent al evenzeer een kwetsbaar profiel als laaggeschoolde, mentaal beperkte alleenstaande vrouw die rolstoelafhankelijk is en bij wie PTSS symptomen zijn gediagnostiseerd en die een medicamenteuze behandeling nodig heeft stuk 2

Deze elementen kunnen niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten in het licht van de beoordeling van het dossier van een minderjarig kind van amper 12 jaar oud.

De persoonlijke situatie van mevrouw A. (...) als gezinshoofd affecteert noodzakelijkerwijze en onvermijdelijk ook de situatie van haar zoontje, verzoeker in huidige procedure en is in die zin bijzonder relevant bij de beoordeling van het verzoek van verzoeker.

De medische problemen zijn ernstig en hebben serieuze implicaties voor de beoordeling van het menswaardig karakter van de leefomstandigheden van het gezin in geval van terugkeer.

Immers, de situatie van mensen met een beperking in Albanië is ronduit problematisch.

Verwerende partij heeft bij het onderzoek van onderhavige beslissing geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind

Nochtans vormt het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming

Zowel begeleide als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zijn door hun minderjarigheid en afhankelijkheid immers een bijzondere kwetsbare groep

Meer zelfs, zij bevatten ingevolge hun minderjarigheid én hun status van asielzoeker een dubbele kwetsbaarheid, met daaraan gekoppeld ook specifieke noden

Volgens artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van toepassing op België, moet het belang van het kind bij alle maatregelen die ten aanzien van kinderen worden genomen als eerste in overweging worden genomen. Het belang van het kind dient in samenhang te worden gelezen met alle rechten vervat in het verdrag. In 2013 verduidelijkte het VN-comité voor de rechten van het kind dat het belang van het kind een notie is bestaande uit drie belangrijke componenten:

- een substantieel recht: elke minderjarige heeft het recht dat zijn belang vastgesteld wordt en dat dit belang primeert boven andere belangen. Ook is het zijn recht dat dit gegarandeerd wordt telkens een beslissing wordt genomen die hem aanbelangt.
- een fundamenteel, interpretatief rechtsbeginsel: elke wettelijke bepaling moet zo geïnterpreteerd worden dat ze het hoogste belang van het kind effectief dient.
- een procedureregule: telkens er een beslissing genomen wordt die invloed kan hebben op kinderen moet het beslissingsproces een analyse inhouden van de impact van de beslissing op (de groep) kinderen

Het belang van het kind is ook verankerd in artikel 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU : "Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

In de toelichting bij het Handvest wordt expliciet erkend dat dit artikel is gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag. Bijgevolg moeten de EU en de lidstaten in uitvoering van Europese wetgeving, het belang van het kind in overweging nemen.

Ook België heeft de verplichting om in alle beslissingen die ze neemt met het belang van het kind rekening te houden in artikel 22bis van de Grondwet omgezet.

Eenzelfde standpunt is terug te vinden in de rechtspraak.

De RVV benadrukte reeds in het verleden immers reeds dat de extreme kwetsbaarheid van kinderen een determinerende overweging vormt die voorrang heeft op enige andere overweging over de irreguliere verblijfsstatus.

In haar arrest van 10 december 2014 refereert de RVV naar het arrest Tarakhel waarin het EHRM benadrukt dat de vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer geldt wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Dat geldt ook wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. (RvV arrest van 10/12/14)

In casu heeft het CGVS geen concreet oog gehad voor de belangen van beide minderjarige kinderen.

De dubbele kwetsbaarheid van beide kinderen als asielzoeker én als kind, en hun specifieke noden blijken geen essentiële overweging, of minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming van het CGVS.

Het hoger belang van het kind dient steeds in acht te worden genomen conform artikel 3 IVRK.

Het CGVS heeft de concrete leefomstandigheden van verzoeker en de ruimere context van zijn gezin, inzonderheid de medische toestand van zijn moeder niet afdoende onderzocht in het licht van het hoger

belang van het kind, minstens niet betrokken in zijn oordeel om de bestreden beslissing zoals deze voorligt afdoende en op een voor verzoeker begrijpelijke wijze te motiveren. Nochtans dient het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden en de beslissing te stoen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het CGVS schendt aldus de beginselen van behoorlijk bestuur, alsmede de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de:

“Schending van artikel 57/ 5 & 2 VW en van artikel 32 Grondwet

Uw Raad oefent een controle met volle rechtsmacht uit, zodat hij kennis moet nemen van alle feitelijke en juridische elementen van de zaak. Dit betekent dat de RvV ook moet oordelen over opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud die te laat werden meegedeeld.

Teneinde deze controle mogelijk te maken, bepaalt artikel 57/ 5 quater & 2 VW:

(...)

Artikel 57/ 5 quater & 4 Vw voorziet in een uitzondering op dit algemeen principe in een aantal limitatieve gevallen:

(...)

Verwerende partij maakte de notities samen met de beslissing over in toepassing van voormelde uitzondering .

De artikelen 57/6, §2 (prioritair behandelde verzoeken) en §3 (ontvankelijkheidsprocedure); 57/6/1, § 1 (in versnelde procedure behandelde verzoeken); en 57/6/4 (aan de grens ingediende verzoeken) Vw maakten het inderdaad mogelijk om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing mee te delen.

Evenwel gaat verwerende partij daarbij voorbij aan de vernietiging door het Grondwettelijke Hof in haar arrest van nr 23/2021 van 25 februari 2021.

De Procedurerichtlijn laat dit echter enkel toe in versnelde procedure behandelde verzoeken en aan de grens ingediende verzoeken.

Artikel 57/ 5 quater & 4 Vw schendt aldus artikel 32 Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17, lid 5 Procedurerichtlijn.

Bijgevolg moet de verwijzing naar artikel 57/6, §2 Vw worden vernietigd in artikel 57/5quater, §4 Vw.

In diezelfde bepaling dient de verwijzing naar artikel 57/6, §3 Vw te worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de beslissingen over ontvankelijkheid die worden genomen buiten de grensprocedure.

Verwerende partij handelt ongeoorloofd nu de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, 6 en schendt bijgevolg artikel 57/ 5 quater & 2 VW en artikel 32 Grondwet.

De problematiek van verzoeker en zijn moeder kan niet eenvoudigweg herleid worden tot een probleem van socio -economische aard in het licht van de voorliggende elementen. Op geen enkele wijze is het recht op onderdak, voedsel en geneeskundige zorgen gegarandeerd voor verzoeker.

Het terugsturen van verzoeker als minderjarige samen met zijn moeder, een niet geschoolde vrouw, met een fysieke en mentale beperking die lijdt aan PTSS symptomen en extreme stress, zonder enig sociaal en familiaal netwerk in Albanie waar zij terecht kunnen , vormt een schending van artikel 3 EVRM”.

2.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofddorde de betwiste beslissing dd 27 mei 2021 van het Commissariaat-Generaal te hervormen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS”.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een medische fiche van zijn moeder bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. In zoverre verzoeker, verwijzende naar een arrest van het Grondwettelijk Hof, aanvoert dat verweerder te dezen geen toepassing vermocht te maken van het bepaalde in artikel 57/5quater, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), alsmede dat verweerder door zulks wel te doen zowel artikel 57/5quater, § 2 en § 4 als artikel 32 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 17, 5° van de Procedurerichtlijn, geschonden heeft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, daar waar verweerder *in casu* inderdaad toepassing had dienen te maken van artikel 57/5quater, § 2 van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat deze bepaling niet werd gerespecteerd op zich niet kan volstaan om te leiden tot een hervorming, dan wel vernietiging van de bestreden beslissing.

Wel heeft het niet tijdig overmaken van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker tot gevolg dat het vermoeden dat verzoeker geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van zijn persoonlijk onderhoud, zoals bepaald in artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, te dezen geen toepassing kan vinden.

Mede gelet op het voorgaande, en in acht genomen dat verzoeker zich er in dit kader toe vergenoegt aan te geven dat de voormelde bepalingen zouden zijn geschonden, zonder verder enige duiding te verstrekken en zonder daarbij enig concreet middel of argument aan te voeren, toont verzoeker niet *in concreto* aan en maakt hij evenmin op dienstige wijze hard dat of op welke wijze hij door deze gang van zaken zou zijn of worden benadeeld of geschaad in zijn rechten.

Bovendien werd van de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud, zoals verzoeker zelf aangeeft en zoals ook blijkt uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, samen met de bestreden beslissing een kopie aan verzoeker betekend. Aldus werd verzoeker bij de aanvang van de beroepstermijn voor het indienen van het onderhavige beroep in kennis gesteld en ontving hij een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud, had hij de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift en in het kader van het voorliggende beroep de nodige opmerkingen te formuleren over de inhoud van de notities van zijn persoonlijk onderhoud en kon hij op nuttige wijze het voorliggende beroep inleiden voor de Raad. Verzoeker heeft deze mogelijkheid, dit blijkt een lezing van het verzoekschrift met kennis van zaken, dan ook benut. Derhalve zijn verzoekers rechten, waaronder zijn rechten van verdediging, te dezen duidelijk niet geschonden.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt in het geheel niet welk artikel van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur hij *in casu* geschonden acht. Evenmin duidt hij, mede gelet op hetgeen voorafgaat, waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoeker werkt ook op generlei wijze uit hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet te dezen en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Hoe deze bepaling *in casu* geschonden zou kunnen zijn, kan bovendien geheel niet worden ingezien. In de bestreden beslissing wordt van voormeld wetsartikel immers geen toepassing gemaakt. Wel is deze beslissing geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

3.4. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker ook waar hij verwijst naar het hoger belang van het kind, zoals onder meer gewaarborgd door artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 3 van het IVRK en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, nalaat om de nodige verdere, concrete duiding te verstrekken en op generlei wijze aantoot of aannemelijk maakt dat of op welke wijze de bestreden beslissing tegen dit belang zou ingaan. Hij vergenoegt zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat verweerder met het hoger belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden. Aldus zet verzoeker deze schending niet op dienstige wijze uiteen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens de door verzoeker aangehaalde bepalingen, waaronder artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

3.5. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen voorts geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of verzoeker al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.6. Waar verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, wijst de Raad er verder op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft, dit in tegenstelling met wat verzoeker poneert in het voorliggende verzoekschrift, aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om een ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kond verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.9. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift uitgebreid de aandacht op het profiel van zijn moeder, in combinatie met zijn leeftijd. Hij benadrukt dat zij daardoor kwetsbaar zijn. Hij geeft aan het kind te zijn van een alleenstaande moeder met de nodige medische problemen, met name een fysieke en mentale beperking, dewelke gestaafd werd en wordt aan de hand van een aantal medische attesten, en wijst op *“de algemeen bekende bijzonder precaire situatie van mensen met een beperking in Albanië die in armoede leven”*. Tevens doet hij gelden: *“vooral vrouwen met mentale beperkingen die in armoede leven en geen sociaal netwerk hebben dat hen fundamenteel kan ondersteunen, zijn het slachtoffer van wijd verspreide discriminatie (...) Bovendien riskeren zij in het bijzonder slachtoffer te worden van huiselijk geweld”*. Verder beweert hij dat het neerleggen van klachten door mensen met een fysieke en

mentale beperking in de praktijk vaak dode letter blijft en herhaalt hij dat personen met een handicap in Albanië in alle levenssferen worden gediscrimineerd, slachtoffer zijn van sociale uitsluiting en geen bescherming kunnen genieten. *“Hierdoor dienen deze personen te kunnen terugvallen op een sociaal netwerk, bij gebreke waaraan zij volledig op zichzelf zijn aangewezen”*. Verzoeker stelt dat hijzelf en zijn moeder niet kunnen terugvallen op hun familie en hun sociale netwerk, dat zijn moeder omwille van haar profiel onmogelijk in een inkomen kan voorzien en dat zij daardoor in mensonwaardige levensomstandigheden zouden dreigen terecht te komen. Meer in het bijzonder beweert hij dat zij geen onderdak, voedsel en medische zorg zouden hebben.

Dient echter te worden vastgesteld dat al de voormelde elementen reeds werden aangevoerd door verzoekers moeder en het voorwerp uitmaakten van de beoordeling die geschiedde bij het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in het kader van het door verzoekers moeder ingediende verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook werd ingediend namens verzoeker.

Bij arrest nr. 237 365 van 23 juni 2020 in de zaak RvV 242 249 / IV, oordeelde de Raad dienaangaande als volgt:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt

of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2.1. De commissaris-generaal werpt in de bestreden beslissing vooreerst op dat wat de gezondheidsproblemen betreft, de door verzoekster ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria van subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet. Verder zet de commissaris-generaal uiteen dat verzoekster bovendien weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd waarom zij niet kon steunen op de medische voorzieningen in Albanië. Betreffende de door verzoekster aangehaalde vrees dat zij in Albanië niet in haar levensonderhoud en dat van haar zoon A. kan voorzien omdat zij arbeidsongeschikt is en niet over een woning of een bereidwillig netwerk beschikt, wijst de commissaris-generaal erop dat deze, net zoals de reden waarom zij geen medische kaart aanvraag, van socio-economische aard is en evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert. Ook zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, aldus de commissaris-generaal. Ook bij de door verzoekster geschetste economische situatie plaatst de commissaris-generaal enkele vraagtekens en vervolgens merkt hij op dat verzoekster in Albanië over een breed netwerk beschikt dat in het verleden reeds heeft geholpen, waarbij hij onder meer vaststelt dat verzoekster niet aantoonde dat haar moeder, broers, zussen, oom en tante bij een terugkeer naar Albanië niet meer zouden willen helpen zoals ze dat eerder wel deden en dat zij zelf zegt dat zij in de toekomst wellicht ook nog steeds een beroep zou kunnen doen op de kerk en Caritas indien nodig. De vrees dat verzoekster haar zoon A. niet in een school in Albanië kan inschrijven omdat zij niet over de nodige schoolattesten uit Servië beschikt, wijst wederom niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, zo stelt de commissaris-generaal. Tevens besluit hij op dit punt dat de zoon wel degelijk naar school kon gaan en verzoekster niet alle mogelijkheden heeft aangewend om zijn inschrijving te bewerkstelligen, dat zij op de vraag of zij haar zoon in de toekomst naar school zou kunnen laten gaan via het Rode Kruis niets kan aanbrengen dat een ander licht schijnt op de gedane vaststellingen en dat hetzelfde dient gezegd te worden over haar antwoord op de vraag of zij in de toekomst, al dan niet met behulp van derden, de schoolattesten uit Servië zou kunnen aanvragen. Tot slot stelt de commissaris-generaal nog vast dat verzoekster vanaf oktober 2018 tot haar vertrek naar België op 1 mei 2019, onafgebroken in Albanië verbleef en dat ze verklaarde er nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten of met medeburgers.

3.2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekster voert aan dat zij enerzijds een medische problematiek heeft, waarbij zij verduidelijkt dat zij gedeeltelijk verlamd is en doordoor rolstoelafhankelijk, en dat zij daarnaast in conflict zit met haar ex-echtgenoot in Albanië en haar echtgenoot in Servië. Zij bouwt hierop voort en zet uiteen dat uit informatie waarover zij beschikt, blijkt dat er in Albanië zeer veel sprake is van huiselijk geweld op vrouwen en kinderen en dat zij inderdaad niet meer samenwoont met haar (ex-)echtgenoot, maar dat zij angst heeft om terug te keren naar Albanië. Zij vult nog aan met de stelling dat het feit dat zij rolstoelafhankelijk is, haar angst voor haar (ex-echtgenoot) nog groter maakt.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoek om internationale bescherming onderzocht wordt ten opzichte van het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit, in casu Albanië en aldus niet ten opzichte van Servië waar verzoekster eveneens gewoond heeft en een tweede maal huwde.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekster op de vraag: "Waarom vertrok u precies dan in 05/2019 uit A, wat was de aanleiding daartoe om precies op dat moment te vertrekken uit A?" volgend antwoord formuleert: "owv de kinderen, 1 van m'n kinderen is hier en 1 in S en ik wilde de kinderen bij me hebben, ik was werkonbekwaam, door alles wat ik meemaakte en alle problemen. Ik wilde een einde aan m'n leven maken, ik kreeg amper hulp van anderen en kreeg geen steun en was ten einde raad, daarom vertrok ik trouwens ook vanuit S omdat ik werkonbekwaam was en niet in sta voor mezelf te zorgen. Ik vind het ook erg voor m'n kinderen en m'n zoon dat hij niet naar school kan gaan en ik wil natuurlijk ook een betere toekomst voor hem, ik wil niet dat ze op straat gaan bedelen of een slecht pad kiezen en ze een gwn goed leven kunnen leiden." (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 6). Op de vraag: "Kan u mij vertellen waarom u A verlaten heeft en

er niet naar kan terugkeren? Ik zal u niet onderbreken. Vertel het wel chronologisch en noem mensen bij naam. Laat af en toe een pauze zodat we alles goed kunnen vertalen. Probeer ook duidelijk aan te geven wanneer bepaalde incidenten gebeurden.” luidt het antwoord: “De situatie is zeer moeilijk voor mij, ik ben zelf heel ziek, m’n kinderen zijn gescheiden, 1 in A en 1 in S, ik ben niet in staat m’n kinderen te herenigen zonder hulp van een advocaat, ik ben ook niet in staat om voor hun onderwijs te zorgen en ben zelf ook arbeidsonbekwaam. Natuurlijk alles wat ik wens is dat alles goed komt met de kinderen en dat ze herenigd worden. Dat ze een normaal leven krijgen, beter dan dat van mij, mijn leven maakt niet meer uit, ik lig er niet van wakker of ik sterf, ik kan toch weinig achterlaten. Geen rijkdom, geen werk, geen woning, het enige zijn gwn m’n kinderen. Dat is alles, ik wil graag dat ze herenigd worden en dat ze beiden naar school kunnen gaan.” (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS van 1 augustus 2019, pagina 14), op de vraag “wat vreest u precies bij een terugkeer naar A?": “Ik heb zo’n gedachten; zelfmoord plegen, m’n zoon terugbrengen naar z’n vader, de andere is al bij z’n vader, en een einde maken aan m’n leven, het stelt weinig voor” (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 14) en op de vraag “Hoe heeft u die laatste maanden in A doorgebracht?": “Afzien, stress, alle miserie, de kinderen, anders had ik die zelfmoordgedachten niet gehad als ik een normaal leven had kunnen leiden, alles was tezamen, heen en weer gaan, kinderen, gezondheid” (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 15).

De Raad stelt dan ook vast dat uit voormelde antwoorden van verzoekster op concrete vragen naar de redenen van vertrek en het verblijf gedurende de laatste maanden in Albanië geen verwijzing naar huiselijk geweld ten aanzien van haar of haar kinderen blijkt. Verzoekster beschrijft evenmin concrete gebeurtenissen in haar verzoekschrift, laat staan dat zij dit aantoont. Waar verzoekster na confrontatie met een negatieve beslissing plots poneert te vrezen voor huiselijk geweld, kan zij derhalve niet ernstig worden genomen. Dezelfde vaststelling dringt zich op waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar een algemene discriminatie van vrouwen en daarenboven van afhankelijke vrouwen in Albanië.

Verzoekster geeft geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing, noch formuleert zij concrete voorbeelden van conflicten, huiselijk geweld of voormelde discriminatie. Zij formuleert haar betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie omtrent huiselijk geweld en het beperkte aanbod dat zou bestaan aan diensten voor slachtoffers van huiselijk geweld. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering in de bestreden beslissing die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad besluit dan ook dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Betreffende (haar vrees voor terugkeer ten gevolge van) haar medische problemen, dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster neergelegde documenten wijzigen, zo wordt vastgesteld, niets aan de gedane vaststellingen.

3.3. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer Albanië.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 3 juni 2020 verwijst naar de feiten en bepaalde middelen uit haar verzoekschrift, en summier een aantal argumenten zoals aangehaald in haar verzoekschrift herneemt. Daar verzoekende partij in de pleitnota geen repliek

formuleert op de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Verzoeker reikt in het kader van het huidige, voorliggende, in zijn naam ingediende verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die aan de beoordeling die geschiedde bij het voormelde arrest afbreuk zouden kunnen doen en/of een ander licht zouden kunnen werpen op de in dit arrest gedane vaststellingen. In zoverre hij in dit kader verwijst naar informatie die zou dateren van 2019, dient, nog daargelaten dat niet kan worden ingezien waarom deze informatie niet kon worden bijbracht in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat reeds eerder werd ingediend door verzoekers moeder en dat ook werd ingediend namens verzoeker en dat evenmin kan worden ingezien waarom deze informatie niet reeds werd overgemaakt aan verweerder, immers te worden vastgesteld dat hij deze informatie niet bijbrengt.

Uit de vaststellingen gedaan in het voormelde arrest blijkt genoegzaam dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers moeder in Albanië verstoken zou blijven van medische verzorging, dat de medische problemen van verzoekers moeder geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat de beweerde penibele economische situatie waarin verzoeker en zijn moeder terecht zouden dreigen te komen niet is aangetoond en hoe dan ook een louter sociaal-economisch probleem is dat geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat verzoeker en zijn moeder in Albanië weldegelijk beschikken over een breed sociaal netwerk dat in het verleden reeds de nodige hulp en ondersteuning bood en waarbij niet is aangetoond dat dit netwerk in de toekomst niet meer bereid zou zijn zulks te doen, dat verzoekers moeder bovendien zelf aangaf dat zij, zo nodig, in de toekomst wellicht ook nog steeds beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning vanwege de kerk en Caritas, dat aangenomen kan worden dat verzoeker naar school kan gaan in Albanië, dat verzoeksters moeder aangaf voor haar vertrek geen problemen te hebben gehad met haar autoriteiten of medeburgers, dat op basis van de verklaringen en het verzoekschrift van verzoekers moeder in het geheel niet ernstig kan worden genomen dat verzoekers moeder en/of verzoeker huiselijk geweld zouden riskeren, dat dezelfde vaststelling zich opdringt inzake de algemene verwijzing naar discriminatie van al dan niet afhankelijke vrouwen in Albanië en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld:

“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je moeder aanhaalde bij haar verzoek van 7 oktober 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je vreest immers dat je in Albanië op straat zal belanden omdat je bij niemand terecht kan. Je wijst ook op de gezondheidsproblemen van je moeder (CGVS p. 6). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat je bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar verzoek ook voor jou geldt.

(...)

Voor wat betreft de documenten met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van je moeder, kan opnieuw verwezen worden naar de beslissing in het kader van het verzoek van je moeder van 7 oktober 2019 die definitief is. In deze beslissing werd erop gewezen dat gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria voorzien in de Conventie van Genève of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Daarnaast werd vastgesteld dat je moeder wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Albanië maar er om economische en administratieve redenen geen gebruik van maakte.”

In zoverre verzoeker daarnaast herhaalt dat hij problemen zou vrezen met en met de dood werd bedreigd door één van zijn nonkels, dient te worden opgemerkt dat dit element iedere geloofwaardigheid ontbeert. Zo dit zou stroken met de werkelijkheid, kon immers worden aangenomen dat verzoekers moeder hiervan enige melding zou hebben gemaakt in het verzoek om internationale bescherming dat zij ook namens verzoeker indiende. Dat zij dit niet zou hebben gedaan uit angst om ruchtbaarheid aan haar zaak te geven, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst weerhield dit verzoekers

moeder er immers kennelijk niet van om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, dat eveneens werd ingediend namens verzoeker, uiteindelijk wel melding te maken van (de vrees voor) huiselijk geweld jegens haar en verzoeker. Waarom zij wel zulk gevoelig gegeven zou durven aanvoeren doch niet zou durven vermelden dat de nonkel van verzoeker ook voor problemen zorgde of zulks zou kunnen doen, kan niet worden ingezien. Op een verzoeker om internationale bescherming rust bovendien de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dat verzoekers moeder van de beweerde problemen met en vrees ten overstaan van de nonkel van verzoeker eerder niet de minste melding maakte, volstaat gelet op het voorgaande, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, weldegelijk om te besluiten dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg is het verwijt dat verweerder verzoekers moeder niet opriep om hierover nader te worden gehoord niet dienstig en wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voor wat betreft jouw vrees voor je nonkel X. (...) die jou en je moeder met de dood bedreigde (CGVS, p. 4-6), moet vooreerst worden vastgesteld dat je moeder hierover met geen woord rept in haar opeenvolgende verklaringen. Het gegeven dat je moeder een dergelijk zwaarwichtig voorval niet vermeldde roept ernstige vragen op over de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Voor wat betreft de verwijzing naar crimineel geweld – je verwijst naar slechte mensen die jou en je moeder schade zouden kunnen berokkenen (CGVS, p. 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat noch jij noch je moeder hiervan ooit het slachtoffer werden. Het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld is onvoldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met de louter algemene, hypothetische en ongefundeerde bewering dat er mogelijks mensen zijn die hem en zijn moeder schade zouden kunnen berokkenen om het bestaan van een nood aan internationale bescherming in zijner hoofde aannemelijk te maken.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat, gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie en de hierop geschraagde, uitgebreide en pertinente motivering inzake de beschikbare beschermingsmogelijkheden in verzoekers land van herkomst, verzoeker hoe dan ook in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt dat hij, zo hij hiertoe, eventueel met de steun van zijn moeder, andere familieleden of sociale contacten, de kerk of Caritas, dan wel op zelfstandige wijze, de nodige pogingen zou ondernemen, bij eventuele problemen met zijn nonkel of mogelijke criminele feiten verstoken zou blijven van de bescherming van zijn eigen, nationale autoriteiten.

In dit kader kan bovendien worden benadrukt dat Albanië werd opgenomen in de lijst van veilige landen in artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

3.10. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT